

Arrest

nr. 321 179 van 4 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
 Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige
 kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat I. SIMONE**
 Stanleystraat 62
 1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Peruaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 27 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 20 december 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 december 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient in eigen naam en in naam van haar drie minderjarige kinderen op 26 september 2022 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 7 november 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht op 28 november 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.09.2022 werd ingediend en op data van 17.05.2023, 17.07.2023 en 10.08.2023 werd geactualiseerd door :

*P. (...) H. (...), M. (...) A. (...) (N° R.N. (...)) Geboren te (...) op (...) 1987
Wettelijk vertegenwoordiger van:*

*P. (...) P. (...), A. (...) I. (...) (R.R. (...)) Geboren te Lima op (...) 2008
A. (...) P. (...), M. (...) A. (...) (R.R. (...)) Geboren te Lima op (...) 2016
P. (...) H. (...), D. (...) A. (...) (R.R. (...)) Geboren te Brussel op (...) 2020
Nationaliteit: Peru Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 12.12.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande haar asielprocedure reeds op 12.12.2022 negatief werd afgesloten, werd het attest van immatriculatie (AI) van betrokkene tot op heden verlengd. Betrokkene dient echter te weten dat een attest van immatriculatie geen verblijfsdocument is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een asielprocedure nog in behandeling kan zijn. Betrokkene is er bovendien van op de hoogte dat de RVV haar asielaanvraag op 12.12.2022 negatief afsloot, beslissing die op 16.12.2022 ingeschreven werd in het rijksregister van betrokkene. Op het moment van afsluiten van de asielprocedure dient het AI dan ook ingetrokken te worden. De gemeente hoefde daarvoor geen instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken te krijgen, dat kan namelijk gebeuren op basis van de vaststelling in het wachtregister van code 206. De gemeente diende het AI dus van rechtswege in te trekken nadat haar verzoek om internationale bescherming definitief negatief werd afgesloten. De periode van 12.12.2022 tot op heden waarin zij in het bezit was van dit attest van immatriculatie maakt dan ook geen deel uit de asielprocedure die negatief werd afgesloten op 12.12.2022 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk twee jaar en twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker ha beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar jongste zoon in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Betrokkene beroept zich op het feit dat de vader van haar jongste zoon verblijfsgerechtigd zou zijn en regelmatige contacten zou hebben met zijn zoon. Echter, uit de voorgelegde geboorteakte betreffende haar zoon blijkt dat er geen vaderlijke afstamming geregistreerd werd. De verwantschap tussen vader en zoon is aldus niet bewezen. Evenmin legt betrokkene stukken voor die deze loutere beweringen zouden bewijzen. Het gaat hier om een loutere bewering en dat is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar zus legaal in België verblijft en dat haar schoonbroer over de Belgische nationaliteit, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Betrokkene bewijst bovendien de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich tevens op de aanwezigheid in België van haar moeder, die een ernstige medische problematiek zou kennen. Ter staving hiervan legt betrokkene het paspoort van haar moeder voor evenals enkele medische stukken. Echter, uit het administratief dossier van haar moeder (dossier 9732669) blijkt helaas dat haar moeder overleden is op 20.10.2022.

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar drie kinderen in België. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Gelet op de nog jonge leeftijd van de twee jongste kinderen (met name zeven jaar en drie jaar) kan er redelijkerwijze van uit worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Wat haar oudste dochter betreft, aangezien zij bijna tien jaar was bij aankomst in België mag aangenomen worden dat zij reeds scholing genoten heeft in het land van herkomst en dat zij zonder veel moeilijkheden opnieuw kan aansluiten. Dit zeker gezien het feit dat betrokkene slechts één schoolattest voorlegt betreffende haar dochter, namelijk voor schooljaar 2020-2021. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name haar zus, die in het bezit is van een attest van immatriculatie geldig tot 09.04.2024, in het kader van een lopende aanvraag gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. De band tussen meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu verwijst betrokkene naar de medische problematiek van haar zus, ter staving waarvan zij een medisch attest dd. 08.03.2022. Echter, uit dit attest blijkt niet dat haar zus nood heeft aan mantelzorg of persoonlijke bestand. Bovendien is haar zus onlangs getrouwd en uit het voorlegde attest blijkt dat de onderzoeken uitgevoerd werden in het kader van de kinderwens van haar zus. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als bijkomend element van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder

op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vijf getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 12.12.2022 verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij hier een belangrijk sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat zij Franse taalcursussen zou volgen, dat zij al vier jaar in België zou verblijven, dat zij hier tewerkgesteld zou zijn in het kader van dienstencheques, dat er sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat zij een huurcontract voorlegt evenals een factuur van de mutualiteit, haar arbeidsovereenkomsten, haar loonfiches, een bewijs van inschrijving voor Franse taallessen en vijf getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 26.09.2022 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag dd° 19.10.2020 van betrokkene op genoemde datum nog in behandeling was, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“En principe, toute demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois doit être faite à l'étranger auprès du poste diplomatique ou consulaire belge dans le pays d'origine de la personne qui fait la demande. Ce n'est qu'une fois que cette autorisation est accordée que la personne peut se rendre en Belgique.

L'article 9bis prévoit une dérogation à cette règle procédurale permettant dans certaines circonstances d'introduire la demande en Belgique lorsqu'une personne s'y trouve déjà, souvent en séjour précaire ou illégal.

Une demande d'autorisation de séjour (9bis) peut être introduite par tout étranger qui dispose d'un document d'identité et qui réside en Belgique (il s'agit d'une résidence de fait). Le demandeur doit disposer d'un document d'identité (ex : passeport national, carte d'identité nationale, titre de voyage tenant lieu de passeport) qui ne doit pas nécessairement être en cours de validité.

Au demeurant, la loi ne définit pas les circonstances exceptionnelles dont un étranger doit faire preuve pour pouvoir introduire sa demande sur base de l'article 9bis.

Selon le Conseil d'État, il doit « démontrer qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où H est autorisé au séjour ». «Le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce ».

La motivation est une exigence formelle prévue par la Constitution, le Code d'Instruction criminelle, et la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Depuis l'arrêt de juin 2011, s'il n'est pas question pour autant d'exiger que les motifs soient pertinents, la Cour de cassation appelle cependant à ce qu'ils fassent l'objet d'un exposé détaillé, d'une explication effective, et ne se limitent pas à l'énoncé mécanique d'une formule stéréotypée.

Le juge ne peut plus se satisfaire du simple constat que les faits sont avérés pour considérer que ces éléments suffisent à emporter la décision qui les sanctionne. L'acte de juger est devenu un cheminement raisonné dont il est impératif de rendre compte.

Il s'agit là d'un impératif démocratique élémentaire renvoyant à l'exigence d'un procès équitable, à la protection contre l'arbitraire des juges ou encore à la préservation des droits de la défense. Un tel impératif ne peut plus se satisfaire d'une mention conventionnelle apposée trop souvent de façon routinière.

La motivation doit être adéquate.

L'article 8 de la CEDH établit que « Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. Et qu'il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

La vie privée et familiale est donc protégée par ladite Convention. Il s'agit d'une obligation positive incombant aux Etats.

L'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme interdit aux États de pratiquer la torture, ou de soumettre une personne relevant de leur juridiction à des peines ou des traitements inhumains ou dégradants. Il s'agit d'une des rares dispositions de la Convention qui ne soit pas assortie d'exceptions.

2.2. Exposé de la manière dont les règles ont été violées dans le cas d'espèce

La requérante a démontré en quoi les éléments qu'elle a invoqués, empêchent la réalisation d'un ou plusieurs déplacements temporaires à l'étranger en vue d'y lever l'autorisation requise.

L'appréciation par la partie adverse des circonstances exceptionnelles soulevées par la requérante est de nature à conférer à cette appréciation un caractère erroné ou déraisonnable.

Si diverses circonstances survenues au cours du séjour en Belgique peuvent constituer une circonstance exceptionnelle, et qu'il n'existe pas d'automatisme entre la reconnaissance de la réalité d'un tel élément et le fait qu'il constituerait la preuve d'un retour impossible ou à tout le moins particulièrement difficile au pays d'origine. La requérante a démontré in concreto en quoi les conséquences de son maintien dans le Royaume

rendraient effectivement impossible ou à tout le moins particulièrement difficile la réalisation d'un voyage au Pérou.

Il est incontestable que la requérante et ses enfants sont restés en Belgique de manière continue pendant 5 ans. Ils ont initié des tentatives de séjour crédibles sous la forme d'une demande d'asile.

Tous les efforts et l'intégration déjà effectifs de la requérante et ses enfants seraient anéantis s'ils devaient être éloignés de la Belgique pendant la longue période nécessaire à l'éventuelle obtention d'une autorisation de séjour délivrée dans le pays d'origine.

Par ailleurs, la requérante s'est adaptée à l'exigence de devoir vivre en Belgique sans dépendre de l'aide sociale.

Les éléments invoqués à l'appui de la demande de séjour 9 bis sont survenus au cours du séjour en Belgique des requérants et peuvent donc constituer des circonstances exceptionnelles s'ils sont globalisés, à savoir le long séjour, l'intégration, l'ancrage local durable, la vie privée et familiale, le respect de l'ordre public belge, le travail presté, la volonté de travailler, etc.

Il s'agit d'une mauvaise démarche d'appréciation si ces éléments sont isolés et rejetés un à un.

De plus, un tel retour serait synonyme de rupture des liens affectifs et sociaux tissés dans le Royaume, ce qui serait contraire aux principes dégagés par la Jurisprudence de la Cour Européenne des droits de l'Homme, et spécialement en rapport avec l'article 8 de la CEDH.

Si des obstacles à mener une vie privée ailleurs qu'en Belgique sont constatables dans le chef de la requérante, il y a lieu de respecter la vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH (Arrêt CCE 284207 du 31 janvier 2023).

En effet, afin de déterminer l'étendue des obligations qui découlent pour l'Etat de l'article 8 CEDH, il faut vérifier tout d'abord si des obstacles au développement ou à la poursuite d'une vie privée normale et effective ailleurs que sur son territoire sont invoqués.

Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné.

En occultant la vie privée menée par le requérant en Belgique, l'acte attaqué viole tout autant l'article 8 de la CEDH. La vie privée revêt en effet une connotation plus large et englobe les relations sociales nouées en Belgique ainsi que les autres éléments d'intégration.

L'article 8 invoqué en lien avec la vie familiale impose qu'une obligation formelle de retour dans le pays d'origine ne soit pas imposée lorsque le prix à payer pour la personne à qui elle est imposée est démesurément lourd par rapport à l'avantage qui en découlerait pour l'Etat belge.

La requérante habite depuis plusieurs années avec ses enfants mineurs en Belgique.

Il s'agit des enfants suivants :

- A. I. P. P., née le (...) à Lima ;*
- M. A. A. P., né le (...) à Lima ;*
- D. A. P. H., né le (...) à Bruxelles.*

Les enfants M. A. et D. A. ont le même père, Monsieur O. A. G. qui est en séjour régulier en Belgique.

Le petit D. A. n'est pas encore reconnu par le père mais celui-ci compte le faire prochainement.

Les deux enfants ont une relation durable avec le père qui a un droit de séjour en Belgique.

Les membres proches de la requérante résident en Belgique. Il s'agit de sa soeur et de son beau-frère, de nationalité belge.

La mère de la requérante est entretemps décédée le 20.10.2022 et enterrée en Belgique.

Il est donc important pour la requérante de rester en Belgique.

L'acte attaqué est dès lors pris en violation de l'article 8 CEDH .

Par ailleurs, les deux premiers enfants de la requérante sont arrivés en Belgique quand ils étaient très petits. Le troisième enfant est né en Belgique.

Ils fréquentent régulièrement les cours depuis leur arrivée en Belgique.

Ils sont inscrits en tant qu'élèves réguliers à l'école et sont dans un programme scolaire où ils apprennent les fondements de ce qui va déterminer leur vie future.

Les changer, même momentanément, du milieu scolaire actuel risque d'entraîner une perturbation au niveau des études et des contacts tissés avec leurs camarades et instituteurs.

A ce propos, il convient de relever que le Conseil d'Etat considère :

« (...) que l'obligation d'interrompre une année scolaire, fût-elle maternelle, pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, leur retour dans leur pays d'origine ou dans un pays où Us sont autorisés au séjour pour y introduire, auprès des autorités diplomatiques belges sur place, une demande d'autorisation de séjour » (arrêt n°93.760, 6 mars 2001, X et Y c/ Etat belge).

Le Conseil d'Etat a également précisé que :

« cette disposition n'impose nullement à l'étranger d'être entré régulièrement dans le Royaume, d'y séjourner de manière régulière »

(Arrêt du Conseil d'Etat du 12 mars 2004, n° 129.228, Revue du droit des étrangers, n° 127, 2004, pp. 68 et ss.).

Dans cette perspective, il y a lieu de rappeler l'article 22bis de la Constitution selon lequel :

« Chaque enfant a le droit de bénéficier des mesures et services qui concourent à son développement. Dans toute décision qui le concerne, l'intérêt de l'enfant est pris en considération de manière primordiale ».

Au total, la motivation de l'acte attaqué est donc insuffisante. Car il ne s'agit pas ici de répondre aux motifs des motifs mais à un élément dit comme circonstance exceptionnelle.

Ce seul constat suffit à justifier l'annulation de l'acte attaqué.

La partie adverse ne démontre pas, non plus, avoir assuré un juste équilibre entre les intérêts en présence, avoir vérifié si les moyens employés et le but légitime recherché sont proportionnés, bref si la décision attaquée est nécessaire dans une société démocratique.

En refusant la demande de la requérante, la partie adverse a fait un mauvais usage de son obligation de motivation, et n'a pas usé de son pouvoir avec discernement. Sur la base de l'ensemble de ces développements, la décision d'irrecevabilité de la demande de séjour prise à l'encontre des requérants doit être annulée."

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert dan wel de schending aan van artikel 3 van het IVRK en van artikel 3 van het EVRM, zij zet niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt. In zoverre is het enige middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat er *in casu* geen buitengewone

omstandigheden aanwezig zijn waarom verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder bespreekt alle elementen die verzoekster als buitengewone omstandigheden in haar verblijfsaanvraag heeft aangevoerd op individuele wijze en zet voor elk van deze elementen uiteen waarom zij niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot

verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoekster houdt vol dat ze weldegelijk buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd in haar verblijfsaanvraag. Ze wijst op haar lang verblijf in België, haar integratie en lokale verankering, het feit dat ze steeds de openbare orde heeft gerespecteerd en het feit dat ze steeds heeft gewerkt. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder met al deze elementen rekening heeft gehouden bij het beoordelen van de aanvraag tot verblijfsmachtiging. Wat verzoeksters verblijf in België betreft, oordeelt verweerder als volgt:

“Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 12.12.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande haar asielprocedure reeds op 12.12.2022 negatief werd afgesloten, werd het attest van immatriculatie (AI) van betrokkene tot op heden verlengd. Betrokkene dient echter te weten dat een attest van immatriculatie geen verblijfsdocument is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een asielprocedure nog in behandeling kan zijn. Betrokkene is er bovendien van op de hoogte dat de RVV haar asielaanvraag op 12.12.2022 negatief afsloot, beslissing die op 16.12.2022 ingeschreven werd in het rijksregister van betrokkene. Op het moment van afsluiten van de asielprocedure dient het AI dan ook ingetrokken te worden. De gemeente hoefde daarvoor geen instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken te krijgen, dat kan namelijk gebeuren op basis van de vaststelling in het wachtregister van code 206. De gemeente diende het AI dus van rechtswege in te trekken nadat haar verzoek om internationale bescherming definitief negatief werd afgesloten. De periode van 12.12.2022 tot op heden waarin zij in het bezit was van dit attest van immatriculatie maakt dan ook geen deel uit de asielprocedure die negatief werd afgesloten op 12.12.2022 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk twee jaar en twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”

Verweerder motiveert dat verzoekster zich ervan bewust diende te zijn dat ze niet langer gerechtigd was om op legale wijze in België te verblijven nadat haar verzoek om internationale bescherming negatief werd afgesloten in 2022. Dit motief komt de Raad niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig voor. Verzoekster brengt evenmin een geldige argumentatie aan waarom ze – ondanks het negatief afsluiten van haar verzoek om internationale bescherming – alsnog gerechtigd zou zijn geweest om in het Rijk te verblijven. Verzoekster kan uit de periode dat ze op illegale wijze in België heeft verbleven dan ook geen voordeel putten in het licht van haar verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoeksters lokale verankering en integratie in de Belgische samenleving, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij hier een belangrijk sociaal netwerk opgebouwd zou hebben, dat zij Franse taalcursussen zou volgen, dat zij al vier jaar in België zou verblijven, dat zij hier tewerkgesteld zou zijn in het kader van dienstencheques, dat er sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat zij een huurcontract voorlegt evenals een factuur van de mutualiteit, haar arbeidsovereenkomsten, haar loonfiches, een bewijs van inschrijving voor Franse taallessen en vijf getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Dit motief is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt

niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Tenslotte oordeelt verweerder betreffende de tewerkstelling van verzoekster en haar gehoorzaamheid aan de openbare orde als volgt:

“Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 12.12.2022 verviel op dat ogenblik tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Aldus blijkt uitdrukkelijk dat verweerder met deze elementen rekening heeft gehouden bij het beoordelen van de verblijfsaanvraag en heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoekster brengt geen enkel argument bij dat deze motivering kan weerleggen, waardoor deze dan ook overeind blijft.

Vervolgens beroept verzoekster zich op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ze stelt dat ze gedurende haar verblijf in het Rijk een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd, hetgeen teloor zou gaan indien ze terug zou moeten keren naar haar land van herkomst om aldaar via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag in te dienen. Betreffende artikel 8 van het EVRM motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name haar zus, die in het bezit is van een attest van immatriculatie geldig tot 09.04.2024, in het kader van een lopende aanvraag gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. De band tussen meerderjarige kinderen valt echter niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu verwijst betrokkene naar de medische problematiek van haar zus, ter staving waarvan zij een medisch attest dd. 08.03.2022. Echter, uit dit attest blijkt niet dat haar zus nood heeft aan mantelzorg of persoonlijke bestand. Bovendien is haar zus onlangs getrouwd en uit het voorlegde attest blijkt dat de onderzoeken uitgevoerd werden in het kader van de kinderwens van haar zus. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als bijkomend element van afhankelijkheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vijf

getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Hieruit blijkt dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aanvaardt. Hij oordeelt dat niet blijkt dat verzoekster een netwerk van sociale banden heeft opgebouwd dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke wettelijke vereisten, verstoort het privéleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekster gewag maakt van een privéleven in België, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekster in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Ze voert aan dat ze reeds enkele jaren in België verblijft en er persoonlijke, en sociale banden heeft ontwikkeld. De Raad stelt echter vast dat verzoekster noch in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging, noch in haar verzoekschrift meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat ze in België zou hebben opgebouwd. Ze legt geen concreet bewijs voor waaruit blijkt dat ze bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van haar sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin ze zich er bewust van was dat haar verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoekster beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond.

Vervolgens betoogt verzoekster dat haar jongste kind in België is geboren. Haar twee jongste kinderen hebben dezelfde vader, die in België over een verblijfsrecht beschikt. Verzoekster erkent dat het vaderschap ten aanzien van haar jongste kind nog niet vast staat maar merkt op dat dit binnenkort wel het geval zal zijn. Verzoekster betoogt dat de kinderen een duurzame relatie onderhouden met hun vader in België. Verder stelt verzoekster dat haar twee oudste kinderen in België schoollopen. Indien het gezin tijdelijk naar Peru zou moeten terugkeren om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, zal het school- en sociaal leven van haar kinderen worden verstoord. Daarnaast heeft verzoekster ook nog een zus en schoonbroer die in België wonen.

Betreffende de minderjarige kinderen van verzoekster, motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat haar jongste zoon in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk."

Betrokkene beroept zich op het feit dat de vader van haar jongste zoon verblijfsgerechtigd zou zijn en regelmatige contacten zou hebben met zijn zoon. Echter, uit de voorgelegde geboorteakte betreffende haar zoon blijkt dat er geen vaderlijke afstamming geregistreerd werd. De verwantschap tussen vader en zoon is aldus niet bewezen. Evenmin legt betrokkene stukken voor die deze loutere beweringen zouden bewijzen. Het gaat hier om een loutere bewering en dat is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

[...]

Betrokkene beroept zich op de scholing van haar drie kinderen in België. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Gelet op de nog jonge leeftijd van de twee jongste kinderen (met name zeven jaar en drie jaar) kan er redelijkerwijze van uit worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties hebben en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Wat haar oudste dochter betreft, aangezien zij bijna tien jaar was bij aankomst in België mag aangenomen worden dat zij reeds scholing genoten heeft in het land van herkomst en dat zij zonder veel moeilijkheden opnieuw kan aansluiten. Dit zeker gezien het feit dat betrokkene slechts één schoolattest voorlegt betreffende haar dochter, namelijk voor schooljaar 2020-2021. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Opnieuw kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder deze elementen in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij heeft voor elk van de elementen op individuele wijze uiteengezet waarom ze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Het feit dat verzoekster een andere mening is toegedaan, doet hier geen afbreuk aan. In wezen geeft verzoekster hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Ook wat de aanwezigheid van verzoeksters zus en schoonbroer in België betreft, oordeelt verweerder in de bestreden beslissing: *“Het feit dat haar zus legaal in België verblijft en dat haar schoonbroer over de Belgische nationaliteit, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Betrokkene bewijst bovendien de familieband niet. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

Verzoekster brengt evenmin enig concreet argument aan ter weerlegging van dit motief. Dit motief komt de Raad overigens niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor.

Waar verzoekster de schending van het recht op eerbiediging van haar gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM lijkt aan te voeren, merkt de Raad het volgende op. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de eerste plaats beroept verzoekster zich op het gezinsleven dat haar twee jongste kinderen onderhouden met hun vader, die in België een verblijfsrecht geniet. Er kan worden opgemerkt dat er tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band ontstaat die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (cf. EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Zoals verzoekster zelf in haar verzoekschrift opmerkt, staat de verwantschapsband tussen haar jongste kind en zijn vermeende vader, de heer O. A. G., niet vast. Er liggen verder geen bewijzen voor waaruit blijkt dat de heer O. A. G. daadwerkelijk de vader is van haar jongste zoon. Noch brengt verzoekster enig bewijs bij waaruit blijkt dat de heer O. A. G. werkelijk een affectieve band met het kind onderhoudt. Zelfs indien moet worden aangenomen dat de heer O. A. G. effectief de vader is van verzoeksters twee jongste kinderen, moet alsnog worden opgemerkt dat verzoekster geen enkel bewijs bijbrengt ter ondersteuning van haar betoog dat de heer O. A. G. in België een verblijfsrecht geniet. Aldus berust verzoeksters betoog op een blote bewering, hetgeen niet zonder meer kan worden gevolgd. Nu verzoekster op geen enkele manier aantoont dat de vermeende vader van haar jongste kinderen in België verblijft, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Waar verzoekster zich beroept op een gezinsleven met haar zus en schoonbroer, merkt de Raad samen met verweerder op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Zoals verweerder in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd, toont verzoekster *in casu* niet aan dat er dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Het betoog in haar verzoekschrift laat niet toe hierover anders te oordelen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift heeft verzoekster gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen haar alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Het enige middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend vijftientig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN